

עָרֵי מַעַם הַשֵּׁם עוֹשֶׂה שְׁמִים וְאָרֶץ

דָּרָר חֲקָק לִיְשָׁרְאָל

מִנְקָד

דָּף הַיּוֹמִי

פָּרָשָׁת רַיְבָּשׁ

מִהְתְּנָא הַאֱלֹקי

רַבִּי שְׁמֻעוֹן בֶּן יוֹחָאי זִעְמָן

מִבְּאָר בְּלֶשׁוֹן הַקָּדוֹשׁ
עִם פְּרוֹשׁ קָל וְנַחֲמָד לְמַעַן יְרוּזָן הַלּוֹמֵד בָּו

מְחַלֵּק לְפִי הַפְּרָשִׁיות יוֹם בַּיּוֹמוֹ

בְּדִקּוֹת סְפָורֹת בְּלִבְדֵּךְ תְּזֵבָה לְהִיּוֹת בָּן
עוֹלָם הַבָּא

יוֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְּעָל הַזָּהָר הַעוֹלָמי"

חֶדֶש טָמֵנוֹ תְּשָׁע לְפָק

עוֹהָק בֵּית שְׁמַשׁ תּוֹבֵבָא

הוצאת:

شع"י "חברה מזכי הרבנים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודה של הגה"ץ רבינו שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א
רחוב נחל לכי"ש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin
Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

מצוה גדולה לזכות את הרבבים

ולפרנסת ספרי הזוهر היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשנות, בשmachות, לכל החברים וידידי,
ולכל אחד ואחד מישראל, לkraine הגאולה שלימה בב"א

וכל המזבחה את הרבבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

תקנת הארץ"ל ללימוד זהור "חיק לישראל" דבר יום ביום

כפי שנדפס בספר "חיק לישראל"

בדקות ספורות בלבד תזכה להיות בן עולם הבא

בלימוד הזוهر נביא את המשיח

נדפס באותיות גדולות מאירויות עיניהם למען יוזץ הקורא בו,
ועתה קבלו מatanנו שלוחן ועליו לחם וכל מיני מגדים והתענגנו בו,
ויהיו חיים לנפשך וחון לגורחותך, תלך לבטה דרך ורגל לא תנוג'

*

כל הזכיות שמורות

ואין למכור או לScar או לקבל רוח עברו הטקסט או חלקו
מותר ומצוה ללמידה ולזכות את הרבבים בחינם בלבד

ניתן ל"מפעל הזוهر העולמי"

על ידי הרב הצדיק המקובל הרב **בניאו שמואלי** שליט"א

ראש ישיבת "גנור שלום" (רחוב שלמה 6 ירושלים)

לעילוי נשחת מוריינו ורבינו הצדיק הקדוש

רבי מרדכי בן מרים **שרעב"י** זיע"א

תפללה קודם למועד הזיהר

(קבלה מהאריז"ל)

רבעון העוֹלָמִים וְאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים, אָב הרְחַמִּים וְהַסְלִיחֹת. מודים
אנו לפניך יי אֱלֹהינו וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתינו, בקָדָה וּבְהַשְׁתְּחוּת,
שקָרְבָּתֵנו לְתוֹרַתך וּלְעַבְדָתך עֲבוֹדַת הַקָּדֵש, ונתת לנו חלק בסודות
תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית לנו חסד גדול
כזה. על כן אנחנו מפליים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל
חטאינו ועוזנותינו, ואל יהיה עוזנותינו מבדילים בינו לביןך.

ובכן יי רצון מלפניך יי אֱלֹהינו וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתינו, שתכונו לבינו
ליראתך ואהבתך, ותקשב אצוך לדברינו אלה, ותפתח
לבינו העַרְלָל בְּסֻודֹת תּוֹרַתך, ויהי למודנו זה נחת רוחך לפני כסא
כבודך ברֵיח נִיחוֹת. ותאצל עליינו אור מקור נשמהנו בכל בחינתינו,
ושיתנו צצך ניצוצותעַבְדֵיכָה קָדוֹשִׁים אשר על ידם גלית דבריך אלה
בעולם. וזכותם, זכות אבותם, זכותות תורתם, ותמיימותם, וקדשותם,
יעמוד לנו לבן נפשך בדְבָרִים אֶלְוִים. ובזכותם תאיר עינינו بما שאננו
לומדים. במָאֵר נְعִים זָמִירֹת יִשְׂרָאֵל "גָּל עִינֵי וְאַבִיטָה נְפָלָאות
מתורתך". יהי לרצון אמרינו כי זה גוון לבני לפניך יי צורי וגואלי. כי יי
יתן חכמה מפיו דעת ותבוננה:

תְּפִלָּה לְאַחֲרֵי לְמֹוד הַזֶּהֶר (יאמר בכוונת הלב)

**אֱלֹהִינוּ וְאֱלֹהִי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רְחַמֵּן רְחַמְּן עָלֵינוּ טֹב וִמְטִיב הַדָּרְשָׁן
לְנוּ. שׂוֹבֵה אֵלֵינוּ בְּהַמּוֹן רְחַמְּמִיחָה בְּגַלְל אֲבוֹת שְׁעָשָׂו
רְצָוֹנָה. בְּגַה בִּיתְךָ כְּבַתְחַלָּה וְכֹזֶן מַקְדְּשָׁךְ עַל מִכּוֹנוֹ. וְהַרְאָנוּ בְּבִנְיָנוּ
וְשְׁמַחָנוּ בְּתַקְנוּנוּ. וְהַשֵּׁב בְּהַנִּים לְעַבְזָדָתָם וְלוֹויִם לְדוֹבָגָם לְשִׁירָם
וְלְזִמְרָם. וְהַשֵּׁב יִשְׂרָאֵל לְגַנְיוֹתָם. וּמְלָאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֵת ה' לִירָא
וְלֹאָהָבָה אֵת שְׁמֵךְ הַגָּדוֹל הַגָּבוֹר וְהַגּוֹרָא אָמֵן כֹּן יְהִי רָצֶן.**

כָּל אַחֲד וְאַחֲד יִזְבֶּה אֶת הַרְבִּים לְצַלְמָם וְלַחֲלָק הַסְּפָרִים לְהַכְּפִיל
וּלְשִׁלְשָׁלֶשׁ זְכִיּוֹתֵיכֶם בְּאֲלֵפִים וּרְבָ� רְבָבָות. וְכָל הַמְזֻבָּה אֶת
הַרְבִּים זֹבֵה לְבָנִים צְדִיקִים וְלַכָּל הַהְבָּתוֹת הַרְשָׁבָ"י זִיעָ"א
הַצְדִיק אֵינוֹ נוֹתֵן שָׁנָה לְעַיְנָיו בַּיּוֹם וּבַלְילָה עַד שְׁמוֹכִיחָה הַרְשָׁעִים וּמִבְיאָם
שִׁישְׁבוּ בְּתִשׁוֹבָה (זהר הקדוש, חלק א, ב).
אַיְלוֹ הַיּוֹ יְזָדָעִים בְּנֵי הָעוֹלָם גָּדֵל הַשְּׁבָר לְהַחֲזִיר חַבְרוֹ לְמוֹטֵב הַיּוֹ
רְזָדִיףִים אַחֲרֵיו תָּמִיד בְּמָוֹשְׁרָדָף אַחֲרֵי פָסָף וְזָהָב (זהר הקדוש פרשׁת
תרומָה קכח – קכט).

מִצְוָה שָׁאַתָּה רֹאָה שְׁבִנֵּי אָדָם נֹהָגִים בָּה קְלוֹת רָאשׁ וּמְעַט הַפּוֹה
שְׁפָמְקִימִין אֹתָהּ, הַפּוֹה מִצְוָה זוֹ בּוֹדָאי מִמּוֹתָנָת וּמִצְפָּה עַד כִּי יִבְחַר בָּה אִישׁ
בְּשֶׁר וַיֵּשֶׁר לְהַזְהֵר בָּה, וּלְעֹזֶר רְבִים עַל מִצְוָה זוֹ לְקִימָה בְּאַהֲבָה לְכִבּוֹד
קוֹדֶשׁ אֶבְרִיךְ הוּא וּכְוֹ' (זהר הקדוש פרשׁת תרומָה, קב ה'ישר פרק ס"ד).

כָּל מִצְוָה שָׁאַינְהָ לְהַזְרֵשׁ וְאַיִן מַי שִׁיבְקַשׁ אֹתָהּ תְּרִישָׁנָה לְפִי שְׁהִיא בְּמַתָּ
מִצְוָה, וּמִצְוָה שָׁאַינְהָ לְהַזְרֵשׁ רֹדְפִים רֹדֵף אַחֲרֵיהָ לְעַשּׂוֹתָה, שְׁהַמִּצְוָה מַקְטְּרָגָת
וְאוֹמְרָת פָּמוֹה גְּרוּעהַ אַנְכִי שְׁנַת עַלְמָתִי מַבְלִיל וּכְוֹ' (ספר חסידים אות ק"ה).

מקור המאמר בזהר פרשת ויגש דף ר' ע"ב – ר' ע"א
מעלות הניעור בחצות לילה

רבי יהודה ורבי יוסף נגששו
לכפר חנן. בעודם יושבים
בבית מלאכם, בא איש אחד,
וממשא של חמוץ לפניו,
ונכנס לבית. בין כך אמר
רבי יהודה לרבי יוסף, הבה
שנינו שודד המלך היה
מתנמנים כמו סוס ושנתו
מושעת, איך היה קם בחצות
הלילה, השעור הזה הוא
קטן, ולא היה מטעיר אפילו
בשליש הלילה?

אמר לו, בשעה שנכנס
הלילה, היה יושב עם כל
גודלי ביתו וכן את הדין
ו עוסק בדברי תורה, ולאחר
כה היה ישן שנתו עד בחצות
הלילה,quam בחצות הלילה
ומטעיר, ומשתדל בעבודת
רבותו בשירים ותשבחות.

בגנחים אמר האיש והוא,
וכי הדבר הזה שאתם
אומרים הוא כדי סוד הדבר
יש כאן, שהנה הווד המלה חי
וקים לעולם ולעולם עולם, וזה המלך היה שומר כל ימי שלא יטעם מיתה, משום
שהשנה אחד מששים בmittah היא, וזה, משום מקום שהוא חי, לא היה ישן אלא ששים

רבי יהודה ורבי יוסף בכר חנן. עד فهو
יתבי כי אישפיןיה, אתה בר נש וחד
מטולא דחמרה קמיה ועל בגדה. אדהבי אמר
רבי יהודה לרבי יוסף, הא תנין, דוד מלכא היה
מתנמנים בסום, ושניתה עיר, היה היה קם בפלגות
ליליא. הא שעורא עיר איה ולא היה אתחער
אפילו בثلاثות ליליא.

אמר ליה, בשעתה רעל ליליא, היה יתיב עם כל
רבבי ביתיה וראין דינא, ועסיק במלי
דאורייתא. ולבתר היה נאים שניתה עד פלגות
ליליא, קם בפלגות ליליא ואתחער, ואשתדל
בפילחנא דמאייה, בשירין ותושבחן.

אדהבי אמר (דף ז ע"א) **ההוא בר נש, וכי האי מלאה**
דקammerito, הבוי הוא. רוא דמלחה הכא,
הא דוד מלכא חי וכזים לעלם ולעולם עולם. וזה
מלך הוא נטר כל יומי שלא יטעם טעם מיתה.
בגין דשניתה חד משתיין בmittah אליה. וזה בגין

וקים לעולם ולעולם עולם, וזה המלך היה שומר כל ימי שלא יטעם מיתה, משום
שהשנה אחד מששים mittah היא, וזה, משום מקום שהוא חי, לא היה ישן אלא ששים

דִּוְבָרֶתֶה דָּאֵיהוֹ חַי, לֹא הָוֶה נָאִים אֶלָּא שִׁתְּיִן גְּשָׁמִי.
דַּעַד שְׂתִּין גְּשָׁמִי חֲסָר חַד, אֵיהוֹ חַי. מַתְפָּן וְלַהֲלָא,
טֻعִים בָּר נֶשׁ טַעַמָּא דְמֹתָא, וַשְּׁלִיט בֵּיהַ סְטוּרָא
דָּרוֹחַ מַסְאָבָא.

וְדָא הָוֶה נְטִיר דָוֵד מַלְכָא, דָלָא יַטְעֵם טַעַמָּא
דְמֹתָא, וַשְּׁלִיט (ס"א דָלָא יַשְׁלִיט) בֵּיהַ סְטוּרָא
דָרְזָחָא אַחֲרָא, בְּגַין דְשְׂתִּין גְּשָׁמִי חֲסָר חַד, אֵיהוֹ רֹזָא
דְחִיִּים דְלַעַילָא. עַד שְׂתִּין גְּשָׁמִי, דְאִינּוֹן שְׂתִּין (ד"א לְאַזְרָא
חֲסָר חַד גְּשָׁמִי) גְּשָׁמִי עַלְאַזְנָא, וְאַיְלָיוֹן רֹזָא דְלַהֲזָן, דְתַלְיָין
בְּהַזּוֹן חַיִי וּמְכָאָן וְלַתְּתָא, רֹזָא דְמֹתָא הוּא.

וְעַל דָא, דָוֵד מַלְכָא הָוֶה מִשְׁעָר שַׁעֲוָרָא דְלַילָא,
בְּגַין דִּיתְקִיִּים בְּחִיִּים, דָלָא יַשְׁלֹׁוט בֵּיהַ טַעַמָּא
דְמֹתָא. וְכֵד אַתְּפָלִיג לִילָא, הָוֶה דָוֵד מִתְקִיִּים
בְּאַתְּרִיהָ. בְּגַין דִּכְדָר אַתְּעָר פְּלָגוֹ לִילָא וּבְתְּרָא
קְדִישָׁא אַתְּעָר, בְּעָא דָלָא לְאַשְׁבָּחָא לֵיהַ לְדָוֵד
מִתְקִשָּׁר בְּאַתְּרָא אַחֲרָא, בְּאַתְּרָא דְמֹתָא.

בְּגַין דִּכְדָר אַתְּפָלִיג לִילָא וּקְדוּשָׁה עַלְאָה אַתְּעָר,
וּבָר נֶשׁ דְנָאִים בְּעַרְסִיָּה וְלֹא אַתְּעָר לְאַשְׁגָּחָא
בְּיקָרָא דְמָאִירָה. הָא אֵיהוֹ אַתְּקִשָּׁר בְּרֹזָא דְמֹתָא
וּמִתְדַבֵּק בְּאַתְּרָא אַחֲרָא, וְעַל דָא דָוֵד מַלְכָא הָוֶה
קְאִים לְאַשְׁגָּחָא בְּיקָרָא דְמָאִירָה תְּדִיר. חַי לְגַבֵּי חַי,
וְלֹא מִתְעֹורֵר לְהַשְׁגִּיחָה בְּכֻבּוֹד רַבּוֹנוֹ, הַגָּה הוּא נִקְשָׁר בְּסָוד
הַמּוֹתָה, וְנִדְבָּק לְמִקּוֹם אַחֲרָא, וְעַל כֵּן דָוֵד הַמֶּלֶךְ הָיָה עוֹמֵד לְהַשְׁגִּיחָה בְּכֻבּוֹד רַבּוֹנוֹ תְּמִיד, חַי

נְשִׁימָות, שְׁעַד שְׁשִׁים
נְשִׁימָות חֲסָר אַחַת הוּא חַי,
מִשְׁם וְהַלְאָה טֹעַם אַדְם טֻעם
מִתְהָה וְשׁוֹלִיט בּוֹ הַצָּד שֶׁל
רוּחַ הַטְמָאָה.

וְזֹה הָיָה שׁוֹמֵר דָוֵד הַמֶּלֶךְ,
שֶׁלֹּא יַטְעֵם טַעַם שֶׁל מִתְהָה,
וְשׁוֹלִיט (שֶׁלֹּא יַשְׁלִיט) בּוֹ צַד שֶׁל
רוּחַ אַחֲרָת, מִשְׁומֵן שְׁשִׁים
נְשִׁימָות חֲסָר אַחַת הוּא
הַסּוֹד שֶׁל הַחִיִּים שְׁלַמְעָלָה,
עַד שְׁשִׁים נְשִׁימָות שֶׁהָם
שְׁשִׁים [חֲסָר נְשִׁימָה אַחַת]
נְשִׁימָות עַלְיוֹנוֹת, וְאַלְוֹ
הַסּוֹד שְׁלַחַן, שְׁהַמִּים
תְּלִוִיִּים בָּהֶם, וּמְכָאָן וּמְטָה
הָוֶה סּוֹד הַמּוֹתָה.

וְעַל כֵּן דָוֵד הָיָה מִשְׁעָר אֶת
שְׁעוֹר הַלִּילָה כִּי שִׁיתְקִים
בְּחִיִּים, שֶׁלֹּא יַשְׁלִיט בּוֹ טַעַם
הַמּוֹתָה, וּכְשַׁנְחָלָק הַלִּילָה הָיָה
דָוֵד עוֹמֵד בָּמִקּוֹמוֹ, מִשְׁומֵן
שְׁבָאָשָׁר מִתְעֹורֵר חַצּוֹת
הַלִּילָה וְהַכְּתָר הַקְדּוֹשָׁ
מִתְעֹורֵר, צְרִיךְ שֶׁלֹּא יִמְצָא
אֶת דָוֵד קָשּׁוֹר בָּמִקּוֹם אַחֲרָא,
בָּמִקּוֹם הַמּוֹתָה.

מִשְׁומֵן שְׁבָאָשָׁר נִחְלָק הַלִּילָה
וְהַקְדּוֹשָׁה הַעַלְיוֹנָה
מִתְעֹרֵרֶת, וְאַדְם שִׁישֵּן בְּמַטָּה
הַמּוֹתָה, וְנִדְבָּק לְמִקּוֹם אַחֲרָא, וְעַל כֵּן דָוֵד הַמֶּלֶךְ

אצל חי, ולא נרדם בשנה לטעם טעם המות, ומשום כה היה מתנמנם כמו סוס, ששים נשימות, ולא בשלמות.

באו רבי יהודה ורבי יוסי ונש��והו. אמרו לו, מה

שם? אמר להם, יישר כח ותתזק תורה.

ולא נאים בשינה לטעמא טעמא דמוות. ובגין כה, הוה מתנמנם כסום שתין גשמי, ולא בשלומו.

אתו רבי יהודה ורבי יוסי ונש��וה, אמרו ליה, מה שמה. אמר להו, חזקה. אמרו ליה, יתишך חילך ויתתקוף אוריתך.

ספר אור הזוהר (עמוד 116)

יב) אם תחסר החכמה אמתית תמות הנפש מיתה משעה הפרת הנפש היה עונה בה אם אין יש אלקים אתה ראוי לך שתחשב כי החכמה הוא מזון הנפש, ואם תחסר החכמה היא חכמה אמיתית, תמות הנפש מיתה משנה, הכרת הפרת הנפש היה עונה בה. ואם לא תחסר החכמה האמיתית ממה, או תחיה, כי עלייה נאמר כי הוא חייך וארכך ימיך.

דע, כי המניעות הוהו, מצד היאר הרע הamenti הרים, והאלקים יביאו במשפט על שלא בחר בהםים, ובציריך זה בלבך, לא מנעה מזון גופך לא הייתה סובל אלא שאותה צועק להקרוש ברוך הוא ולבירות לפרש נזון והם היה בורה מהעיר לעיר ואולי היה לך באפשר לפרש באיר היה פורת, וכל זה כדי לבקש מזון מכל צד ופינה, וכל זה לקיים הנפש אמר היאר, כל שבון וכל וחמר לךים הנפש, ואולי יעוזר השם יתברך בזה האיזור השכלי לקבלו ולהאמינו ולהמשך אחריו בכל יכלתך, רע לך שלא ימנעה שום מזון חוץ עני חוץ גנות. (ספר הפלאה ר' נ' עמוד ג')

ג) עקר קניות דבקות הבורא ברוך הוא כשהוא לומד דברי הזוהר בשמה כי ירוע הוא, שעקר קניות דבקות הבורא ברוך הוא באין ממש ובשמה, הוא בא מלמוד דברי הזוהר, בראיותא (תקוני זוהר בהקדמה דף ג): בדר איט ביישראל משכילים, מאlein דאטמר בהון (דניאל יד ג) וهمשבילים יזרו זוהר הרקיע, דא דאתקרי ספר הזוהר, דידען למפלח למאיהו, ולאפקא אוביירות דשmeno דקளשא בריך הוא ושכניתה בכוינה. (רפיש אליעזר בהקדמה דרכך קעש אוט יא)

יד) כל מי שמתהיל למד בדברי זהר הקדוש, נוטנים לו מאות השם יתברך חזק גדול מימי עולם מועלם עליון ומעולם הזה בסוד כי ביה הויה צור עולם

אלא יש לרמזו שהכוננה שלו היה כדי שיתחזק כל בר ישואל ללמד בזוהר הקדוש אף שי אברה אליו כמה נסונות להפריד אותו חיללה מלמד בזוהר הקדוש, וכן אם עבר עליו כמה נסונות מבני אדם המגשים בחמר שלהם שהם לצנוי הדור רחמנא ליצלאן, והוא יושב ביןיהם בשושנה בין החוחים, בראיותא ביצא בו בשונה בין החוחים בשושנה דא בנסת ישראל דאייה בין אוכלוסא ברודה בין כובין, על פיו לזה מרמזו בפתיחה מאמר רבבי חזקה, והוא לשון חזק, כדי שיתחזק בעל נפש מישראל הרוצה לדבק בדבקות הבורא ברוך הוא ובא להשミニינו בלשון רבבי חזקה, שבלמי שמתהיל למד בדברי זהר הקדוש, או שיבוא אינה איש בשר לפרש אותה מאמרי זהר, לזה האיש נוטנים לו מאות השם יתברך חזק גדול מימי עולם עליון ומעולם הזה, בסוד כי ביה הויה צור עולם, וזה אותיות 'חו"ק י"ה', שהאיש הזה פתח ואמר בסעטה דשמי, אף על פי שנראה לו במקצת אותה פעמים שהוא בשונה בין החוחים, אל ישגיח על זה, חזק ונתחזק בכל הארץ סוף ברוך הוא וברוך שמו) על ידי דברי הזוהר הקדוש, אף על פי שהוא יושב בין החוחים בכמה נסונות ולצנוי הדור, אף על פי כן חזק ואמן ואל תשמע להם. (רפיש אליעזר בהקדמה דרכך קעש אוט יב)

מקור המאמר בזהר פרישת ויגש דף ע"ב
מעלת העוסק בשירותות ותשבחות בחוץ לארץ

פתח רבי אלעזר ואמרה, (תהילים פח) ה' אלקי ישועתי
יום צעקה לי בלילה נגלה. תא חוי, דוד מלכא
הזה קם בפלגות ליליא, ואשתדל באורייתא בשירין
ותושבחן, לחודה דמלכא ומטרוניתא. ורא היה
חויה דמהימנותא באָרְעָא. בגין דהאי איהו שבח
dmaimnotaa דאתחוי באָרְעָא.

דהא לעילא פתיחי בחודה שירתא כמה מלאכין
עלאין, בכמה זינן דקא משבחן בליליא בכל
סיטרין. בהאי גונא לחתא באָרְעָא, מאן דמשבח
לייה לקידשא בריך הוא באָרְעָא בליליא, רعي ביה
(באי) קידשא בריך הוא. וכל אינז מלאכין קדישין
דקא משבחן ליה לקידשא בריך הוא, כליה צייתין
להחיא דקא משבח ליה בליליא באָרְעָא. דהאי
תשבחתא איהו בשלימו, לסלכא יקרוי דקידשא
בריך הוא מטה, ולזמרא בחודה דיהודה.

תא חוי, דוד מלכא כתוב, ה' אלהי ישועתי וגוי,
ה' אלהי ישועתי, אימתי איהו ישועתי. בהחיא
יום דאקדמית תשבחתא בליליא לגפה, כדין איהו
ישועתי ביממא.

בआראת, דוד המלך כתוב, ה' אלהי ישועתי, מתי הוא ישועתי? באותו
יום שהקדמת שבח בלילה אצל, או הוא ישועתי ביום.

פתח רבי אלעזר ואמרה, (שם
כח) ה' אלהי ישועתי יום
צעקה לי בלילה נגלה. בא
ראת, דוד המלך היה קם
בחוץ הלילה ומשתדל
בתורה בשירים ותשבחות
לשמחת המלך והגבירה, וזו
היתה שמחת האמונה בארץ,
משמעותה שנראה השבח של
האמונה שנראה בארץ.

שהרי למלה פותחים
בשמחה שירה, כמה מלאכים
עליזנים בכמה מינים
שמשבחים בלילה בכל
הצדדים. כמו כן למלה
באָרְעָא, מי שמשבח את
הקדוש ברוך הוא בארץ
בלילה, בו חפץ הקדוש
ברוך הוא, וכל אותם
המלאכים הקדושים
שמשבחים את הקדוש ברוך
הוא, כלם מקשיבים לאותו
שמשבח אותו בלילה בארץ,
שהשבח זהה הוא בשלמות,
להעלות את כבוד הקדוש
ברוך הוא מלמטה ולזמר
בשמחה של היחוד.

וּבָא רַאֲתָה, שְׁהָרִי בְּלִילָה, מֵשֶׁמֶשֶׁבֶת אֶת רְבָנוֹ בְּשֶׁבֶת
שֶׁל הַמֹּרֶה, אֵז מִתְחַזֵּק בְּתוֹךְ
בַּיּוֹם בְּצֵד הַיָּמִין, שְׁהָגָה חֹוט
אֶחָד יוֹצֵא מִצְדֵּה הַיָּמִין, וְאֶחָד
גִּמְשָׁךְ עַלְיוֹן וּמִתְגַּבֵּר בָּו, וְעַל
כֵּן אָמַר ה' אֱלֹהִי יִשְׁוֹעָתִי יוֹם
צַעֲקָתִי וְגוֹ.

וּמְשֻׁום כֵּךְ אָמַר לְאַתְּהִתִּים
יְהִלְלוּ יְהָה. לְאַתְּהִתִּים, מִשּׁוּם
שְׁצָרֵיךְ לְשָׁבֶח חַי לְחַי. וּמִתְּ
לְחַי לְאַכְנוֹ, שְׁפָתּוֹב לְאַתְּ
הַמִּתִּים יְהִלְלוּ יְהָה, וְאַנְחָנוּ
נִבְרָה יְהָה, שְׁהָרִי אָנוּ חַיִים,
וְאַין לְנוּ חִילָק בְּצֵד הַמִּזְוֹת
כָּלֶל. חַזְקִיהוּ אָמַר, (ישעיה לו)
חַי חַי הַוָּא יְזַדֵּךְ כְּמוֹנִי, מִשּׁוּם
שְׁחַי מִתְקַרְבֵּל חַי. דָּוד הַמֶּלֶךְ
הַוָּא חַי, וְהַקְרָבָה שְׁלוֹ לְחַי
הַעוֹלָמִים, וְמֵשְׁנָקְרָב אַלְיוֹ
הַוָּא חַי, שְׁפָתּוֹב וְאַתְּם
הַדְּבָקִים בָּהּ אֱלֹהִיכֶם חַיִים כָּלָכְם הַיּוֹם. וְכַתּוֹב וּבְנֵיהוּ בָּן יְהוּדָה
מִקְבְּצָאָל.

וְתֹא חַי, דָּהָא בְּלִילִיא, מִאן דְּמִשְׁבָּח לְמִאִירִיה
בְּתִוְשְׁבָחַתָּא דְּאוּרִיתָא, כְּדִין אַתְּקָפְּ בְּתִקְיָפוֹ
בְּיִמְמָא בְּסֶטֶרֶא דִימִינָא. דָּהָא חֹוטָא חַד נְפָקָא
מְסֶטֶרֶא דִימִינָא, וּכְדִין אַתְּמַשֵּׁךְ עַלְיהָ וְאַתְּקָפְּ בְּיָה.
וְעַל דָּא אָמַר, ה' אֱלֹהִי יִשְׁוֹעָתִי יוֹם צַעֲקָתִי וְגוֹ.

וּבְגִין כֵּךְ אָמַר, (תהלים ג'טו) לֹא הַמִּתִּים יְהִלְלוּ יְהָה. לֹא
הַמִּתִּים, בְּגִין דְּאַצְטְּרִיךְ לְשָׁבֶח אַחַי לְחַי. וּמִתְּ
לְחַי לְאַוְהָבֵי, דְּכַתִּיב לֹא הַמִּתִּים יְהִלְלוּ יְהָה, וְאַנְחָנוּ
נִבְרָה יְהָה, דָּהָא אָנוּ חַיִון וְלִית לֹן חֹילְקָא בְּסֶטֶרֶא
דְּמוֹתָא כָּלֶל. חַזְקִיהוּ אָמַר, (ישעיה לו) חַי חַי הַוָּא יְזַדֵּךְ
כְּמוֹנִי, בְּגִין דְּחַי אַתְּקָרְבֵּל חַי. דָּוד מְלָכָא אִיהוּ חַי,
וְקַוְרָבָא דִילִיה לְחַי הַעוֹלָמִים. וּמִאן דְּאַתְּקָרְבֵּל לְגַבְיהָ,
אִיהוּ חַי. דְּכַתִּיב, (דברים ז') וְאַתָּם הַדְּבָקִים בָּהּ אֱלֹהִיכֶם
חַיִם כָּלָכְם הַיּוֹם. וְכַתּוֹב, (שמואל ב כ"ג) וּבְנֵיהוּ בָּן יְהוּדָה
בָּן אִישׁ חַי רַב פָּעָלִים מִקְבְּצָאָל.

ספר אור הונר (עמוד 119)

טו) על קבר רבינו שמואון בן יוחאי לומדים הזוהר באימה וביראה כי מפני נפשם ארעו שם
וכך מצאתי כתוב מרביב בעל של"ה הקדוש זכרונו לתהי העולם הבא במשפטיו הארץ ישראלי בשנת
שפ"ח, וזה לשונו: ועל קבר רבינו שמואון בן יוחאי לומדים הזוהר באימה וביראה וברבקות גדרולה כי
בפני נפשם ארעו שם, וציריכים ללמד הזוהר באימה וביראה וברבקות גדרולה וכו', ושוב אודיעכם כי
היום יום ראשון היהתי במערת הצדיקים וכו' ורבינו שמואון בן יוחאי ורבינו אלעזר ושם למדתי הזוהר.
ונעם מלכבות, ורבינו ראמלה וכו', מאמר למור התורה סעיף יא

מקור המאמר בזוהר פרשיות ויגש דף רוח ע"א-ב
מצוות צדקה בגוף ובנפשו ובדעת

וְלֹא יִכְלֶنּוּ יוֹסֵפָה לְהַתְּאַפֵּק לְכָל הַנְּצָבִים עַלְיוֹ וָגוֹ,
רַبִּי חִיאָה פָתָח וֹאמֶר, (תהלים קיב) **פָזָר נָתָן**
לְאָבָיוֹנִים צְדָקָתָו עַזְמָתָו לְעֵד קָרְנוֹת טְרוּם בְּכֻבוֹד.
תֵא חַזִיָּה, קְרִישָׁא בְּרִיךְ הוּא בָרָא עַלְמָא, וְאַשְׁלִיט
עַלְיהָ לְאָדָם, דִיהָא מַלְכָא עַל כָּלָא.

וְהַאי בָר נָשָׁה, מִתְפְּרַשְׁוֹן מִגְיה בְּעַלְמָא כִּמְהָ זִינִין.
מְנַהּוֹן צְדִיקָה וּמְנַהּוֹן רְשִׁיעָה. מְנַהּוֹן טְפַשִּׁין
וּמְנַהּוֹן חֲבִימִין. וּכְלָהוּ אַתְקִינוּמוֹ בְּעַלְמָא, עַתְירִין
וּמְסִבְגִּין. וּכְלָהוּ בָגִין לְמַזְכִּי אַלְין בְּאַלְין, לְמַזְכִּי,
צְדִיקָה עִם רְשִׁיעָה, לְמַזְכִּי חֲבִימִין עִם טְפַשִּׁין,
לְמַזְכִּי עַתְירִין עִם מְסִבְגִּין. דְהָא בָגִין כֵה, זַבִּי בָר נָשָׁה
לְחַיִּים עַלְמָא, וְאַתְקִשָּׁר בְּאַלְנָא דְחַיִּים. וְלֹא עוֹד, אַלְא
דְהָא צְדָקָה דָאִיהוּ עֲבִיד, קָאים לְעַלְמִין. דְכַתִּיב
וְצְדָקָתָו עַזְמָתָו לְעֵד.

פָזָר נָתָן לְאָבָיוֹנִים. רַבִּי אַלְעֹזֶר אָמֶר, בְּדַ בָרָא
קְרִישָׁא בְּרִיךְ הוּא עַלְמָא, קָאים לֵיה עַל סְמָכָא
חר, וְצְדִיק שְׁמִיה, **וְהַאי צְדִיק אִיהוּ קִיּוֹמָא דְעַלְמָא,**
וְדָא אִיהוּ דְאַשְׁקֵי, וְזֹן לְכָלָא. **דְכַתִּיב,** (בראשית ב) **וְנִהְרָה**

הַעוֹלָם, וְזֹה הוּא שְׁמֶשֶׁקָה וְזֹן לְכָל, **שְׁכַתּוֹב** (בראשית ב) **וְנִהְרָה**

וְלֹא יִכְלֶןּוּ יוֹסֵפָה לְהַתְּאַפֵּק לְכָל הַנְּצָבִים עַלְיוֹ וָגוֹ. רַבִּי חִיאָה
פָתָח וֹאמֶר, (תהלים קיב) **פָזָר נָתָן**
לְאָבָיוֹנִים צְדָקָתָו עַזְמָתָו לְעֵד קָרְנוֹת טְרוּם בְּכֻבוֹד. בָא רַאה,
הַקָּדוֹש בָּרוּךְ הוּא בָרָא אֶת הָעוֹלָם וְהַשְׁלִיט עַלְיוֹ אֶת
הָאָדָם שֶׁיְהִי מֶלֶךְ עַל הַכְלָל.

וְהַאֲדָם הַזֶּה נְפִרְדִּים מִמְנוּ
בְּעוֹלָם כִּמְהָ מִגְינִים, מִהָם
צְדִיקִים וּמִהָם רְשִׁיעִים, מִהָם
טְפַשִּׁים וּמִהָם חִכְמִים, וּכְלָם
מִתְקִים בְּעוֹלָם, עֲשִׂירִים
וּעֲנִים, וּכְלָם בְּכִי לִזְכָות אֶלְוּ
בָּאֶלוּ, לִזְכָות צְדִיקִים עִם
רְשִׁיעִים, לִזְכָות חִכְמִים עִם
טְפַשִּׁים, לִזְכָות עֲשִׂירִים עִם
עֲנִים, שְׁהָרִי מִשּׁוּם כֵּה זָכוֹה
הָאָדָם לְחַיִּים הַעוֹלָם וְנִקְשָׁר
בַּעַזְתִּים. וְלֹא עוֹד, אַלְא
שְׁהָנָה הַצְדָקָה שֶׁהָוָא עֹשֶׂה
עוֹזָמָת לְעוֹלָמִים, שְׁכַתּוֹב
וְצְדָקָתָו עַזְמָתָו לְעֵד.

פָזָר נָתָן לְאָבָיוֹנִים. רַבִּי
אַלְעֹזֶר אָמֶר, כַּשְׁבָרָא הַקָּדוֹש
בָּרוּךְ הוּא אֶת הַעוֹלָם, הַעֲמִיד אוֹתוֹ עַל עַמּוֹד אֶחָד וְשָׁמוֹן צְדִיק, וְהַצְדִיק הַזֶּה הוּא הַקִּוּם שֶׁל
הַעוֹלָם, וְזֹה הוּא שְׁמֶשֶׁקָה וְזֹן לְכָל, **שְׁכַתּוֹב** (בראשית ב)

יפְרֵד וְהִיא לְאַרְבָּעָה רָאשִׁים.
וּמְשָׁם יִפְרֵד, מָה זוֹה יִפְרֵד?
אֶלָּא הַמְזֻוּן הַהוּא וְהַמְשָׁקָה
שֶׁל הַנֶּהֶר הַהוּא נוֹטֵל הַגָּנוּ
הַכָּל, וַאֲחָר כֵּה מַתְפִּזְר
הַמְשָׁקָה הַהוּא לְאַרְבָּעָה
צְדִידִים שֶׁל הָעוֹלָם, וְכֹמָה הַמְ
שָׁמְצָפִים לְהִיּוֹת מְשָׁקִים
וְלַהֲזֹוּן מִשְׁם, כְּמוֹ שָׁנָאָמָר
(תְּהִלִּים קְמָה) עַיִינִי כֵּל אֶלְיךָ
יִשְׁבְּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת
אֲכָלָם בְּעַתָּה. וּמְשָׁוֶם כֵּה פָּזָר
נָתֵן לְאַבְיוֹנִים - זוֹה צְדִיקָה.
צְדָקָתוֹ עַמְדָת לְעֵד - זוֹכֶנֶת
יִשְׂרָאֵל, שְׁמָשָׁוֶם כֵּה הִיא
עַמְדָת בָּסָוד שֶׁל שְׁלוּם
בְּקִיּוּם שְׁלָם. רְשָׁעָה יְרָאָה
וְכָעֵס - זוֹ מְלָכוֹת עַוְבָּדִי
כּוֹכְבִים וּמְזֹלּות.

בָּא רָאָה, מְלָכוֹת שָׁמִים הִיא
בֵּית הַמְקֹדֵשׁ, לְקִים כֵּל
הַעֲנִים בְּתוֹךְ הַצֵּל שֶׁל
רְאִשְׁתַּת הַשְּׁכִינָה, וְהַצְדִּיק
הַזֶּה הוּא נִקְרָא גַּבָּאֵי צְדָקָה,
לְתִחְזֵן וְלִזְוֹן אֶת הַכָּל, שְׁפָתּוֹב
פָּזָר נָתֵן לְאַבְיוֹנִים, מְשָׁוֶם כֵּה
גַּבָּאֵי צְדָקָה נוֹטְלִים שְׁכָר
כִּנְגָּד כֵּל הַנוֹּתְנִים צְדָקָה.

בָּא רָאָה, וְלֹא יִכְלֶן יוֹסֵף
לְהַתְּאֵפֶק לְכָל הַגְּזָבִים - אַלְוּ הֵם כֵּל הַעֲוֹמְדִים לְהַזּוֹן וְלַהֲשָׁקוֹת מִפְנֵג. וְלֹא עַמְד אִישׁ אֶתְוֹ
בְּהַתְּוֹדָע יוֹסֵף אֶל אָחִיו. אֶתְוֹ - זוֹכֶנֶת יִשְׂרָאֵל. אָחִיו - אַלְוּ שָׁאֵר הַמְּרִכְבּוֹת הַחִילוֹת, שְׁפָתּוֹב
בָּהֶם לְמַעַן אָחִי וּרְעֵי.

יוֹצֵא מַעַדְן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגּוֹן וּמִשְׁם יִפְרֵד וְהִיא
לְאַרְבָּעָה רָאשִׁים.

וּמִשְׁם יִפְרֵד, מָהוּ יִפְרֵד. אֶלָּא, הַהוּא מַזּוֹּנָא
וּמְשִׁקְיָא דַהֲהוּא נֶהֶר, נִטְיל גְּנַתָּא כֵּלָא,
וְלֹבֶת אַתְבָּדֵר הַהוּא מְשִׁקְיָא לְאַרְבָּע סְטוּרִין
דַעַלְמָא. וּכֹמָה אִינּוֹ דְמִצְפָּאָן לְאַתְשִׁקְיָא וּלְאַתְזָנָא
מַפְּנֵן. בָּמָה דָאָת אָמָר, (תְּהִלִּים קְמָה) עַיִינִי כֵּל אֶלְיךָ יִשְׁבְּרוּ
וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת אֲכָלָם בְּעַתָּה. וּבָגִין כֵּה פִּיר נָתֵן
לְאַבְיוֹנִים, דָא צְדִיק. צְדָקָתוֹ עַזְמָת לְעֵד, דָא כְּנַסְתָּא
יִשְׂרָאֵל. דָבָגִין כֵּה, אִיהִי קְיִמָּא בְּרוֹא דְשָׁלָם, בְּקְיִמָּא
שְׁלִים. רְשָׁעָה יְרָאָה וּכְעֵס, דָא מְלָכוֹת עַזְבָּדִי כּוֹכְבִים
וּמְזֹלּות.

תָּא חַיִּי, מְלָכוֹת שָׁמִים, אִיהִי בַּי מַקְדְּשָׁא. לְקְיִמָּא
כֵּל מְסִבְגִּי בָּגוּ צָלָא דְשְׁרוֹתָא דְשְׁכִינָתָא. וְצְדִיק
דָא אִיהִי אַקְרֵי גַּבָּאֵי צְדָקָה, לְמַיְחֹן וּלְמַיְזֹן לְכָלָא.
דְכַתִּיב פִּיר נָתֵן לְאַבְיוֹנִים. בָגִין כֵּה, גַּבָּאֵי צְדָקָה נִטְלִי
אָגָּרָא לְקַבֵּיל כְּלָהּוּ דִיהְבֵּי צְדָקָה.

תָּא חַיִּי, וְלֹא יִכְלֶן יוֹסֵף לְהַתְּאֵפֶק לְכָל הַגְּזָבִים,
אַלְיָוּ אִינּוֹ כֵּל דְקִימֵי לְאַתְזָנָא וּלְאַתְשִׁקְיָא
מַנְיָה. וְלֹא עַמְד אִישׁ אֶתְוֹ (דְרָחָנָעָב) בְּהַתְּוֹדָע יוֹסֵף אֶל
אָחִיו. אֶתְוֹ, דָא כְּנַסְתָּא יִשְׂרָאֵל. אָחִיו, אַלְיָוּ שָׁאֵר
רְתִיכִין חַיִּילִין, דְכַתִּיב בָּהּוּ (תְּהִלִּים גְּנָבָה) לְמַעַן אָחִי וּרְעֵי.
לְהַתְּאֵפֶק לְכָל הַגְּזָבִים - אַלְוּ הֵם כֵּל הַעֲוֹמְדִים לְהַזּוֹן וְלַהֲשָׁקוֹת
בְּהַתְּוֹדָע יוֹסֵף אֶל אָחִיו. אֶתְוֹ - זוֹכֶנֶת יִשְׂרָאֵל. אָחִיו - אַלְוּ שָׁאֵר הַמְּרִכְבּוֹת הַחִילוֹת, שְׁפָתּוֹב
בָּהֶם לְמַעַן אָחִי וּרְעֵי.

דבר אחר, ולא עמד איש אותו. בזמנא רקדשא בריך הוא בחדוד יוסוף אל אחיו, בזמנא רקדשא בריך הוא בחדוד יוסוף אל אחיו, אמר ר' אודהו גא בכנסת ישראל. היה מתרחבר בהו בישראל, בגין שאין נתלי כלוחודיהו, ולא חבורא דעמין עובדי עבודה כוכבים ומלחמות בהדריהו. בגין לכך (במדבר כט) ביום השmini עצרת תהיה לכם. זהא בזמנא דא, והוא רקדשא בריך הוא בלחודו, בחבורא חרוא עם ישראל, דכתיב בהו אחוי ורעי כמה דאוקמה.

רבי ייסא פתח קרא, בזמנא רקדשא בריך הוא יוקים לה לבנסת ישראל מעפרא, ויבעי לאוקמא נקמתא מעממייא עובדי עבודה כוכבים ומלחמות, כדי כתיב, (ישעה סג) ומעמים אין איש אחוי. וכתיב הכא, ולא עמד איש אותו בחדוד יוסוף אל אחיו. כמה דאת אמר, (ישעה סג) וינטלים וינשאים כל ימי עולם.

עמוד אחד איש אותו בחדוד יוסוף אל אחיו, כמו שנאמר וינטלים

דבר אחר ולא עמד איש אותו - בזמן שהקדוש ברוך הוא בא להתחבר עם הכנסת ישראל. בחדוד יוסוף אל אחיו, בזמן שהקדוש ברוך הוא היה מתרחבר בהם בישראל, משום שהם נוטלים לבדם, ולא חبور של עמם עובדי עבודה כוכבים וממלחמות עם. משום לכך, (במדבר כט) ביום השmini עצרת תריה لكم, שחרי בזמן זהה הקדוש ברוך הוא לבדו בחبور אחד עם ישראל, שפטות בהם למען אחוי ורعي, כמו שבארה.

רבי ייסא פתח הפסוק, בזמן שהקדוש ברוך הוא יקים את הכנסת ישראל מן הuper וירצה להקים נקמה מעמים עובדי כוכבים וממלחמות, אזי כתוב (ישעה סג) ומעמים אין איש אחוי, וכתיב כאן ולא עמד כאותם וינשאים כל ימי עולם.

ספר אור הזוהר (עמוד 119)

טו) מצה וחובה על כל אחד ואחד ללמד פנימיות התורה

והנה עז התיים הוא בחינת פנימיות התורה, וכמו שאמר בריעא מהימנא דפרשת נשא: בגין דעתךין ישראל למיטעם מאילנא דתני, ראיינו הא ספר הזוהר כו. ובאנרת הקדש בבאור מאמר הנזכר לעיל בסופו, לMITTEDם מאילנא דתני שהיא פנימיות התורה והמצה כו.

מקור המאמר בזוהר פרשת ויגש דף רה ע"ב – רט ע"א
אין הקב"ה פועל רע

בָּא רַאֲתָה, אֱלֹהִים אָמַר, הָגֶם
עַל הַאֲלֹמָנָה אָשֶׁר אָנִי
מַתְגֹּרֶר עַמָּה. משומם
שהקדוש ברוך הוא אמר לו
לא לאליהו, הנה צויתך שם אשא
אלמנה לבלכללה, וכל מי שיזון
ומפרנס למי שאירך לו, וכל
שпон בימי רעב, תרי נאחז
בעץ חמימים, וגורם לו ולבניו
חיים, והנה בארנו. ועכשו
אליהו אמר, כל מי שמקים
נפש בעולם, זוכה לו חיים,
וזוכה להאחז בעץ חמימים,
وعכשו שלוט עץ המות, הצד
של רע, על האלמנה שאתה
צית לzonו אותו, משומם כה
הרעות [למה הרעתה].

ואם תאמר שרע לא נעשה
לאיש מעם הקדוש ברוך
הוא - בא ראה, בזמן שאדם
הולך לימין, שMRIתו של
הקדוש ברוך הוא תמיד
אצלו, ולא יכול הצד الآخر
לשולט עליו, והרע הזה נבעע
לפניו ולא יכול לשולט. וכיון
ששמעית הקדוש ברוך הוא
עוברת מפה, משומם שהוא נדבק ברע, או אותו הרע, כיון
שהולט עליו ובא להשמיד אותו, אז נתנת לו רשות לנוטל את נשמו.

תָּא חֹזֵי, אֱלֹהִים אָמַר, הָגֶם עַל הַאֲלֹמָנָה אָשֶׁר אָנִי
מַתְגֹּרֶר עַמָּה. בגין דקדשא בריך הוא אמר
לייה לאליהו, הנה צויתך שם אשא אלמנה לבלכללה.
ובכל מאן דין ומפרנס למאן דאצטריך ליה, וכל שפנו
ביווי דכפנא, הא אתה אחד באילנא דחיי, ונרים ליה
חיים ולבניו, והא אוקימנא. והשתא אליהו אמר, כל
מאן דקאים נפשא בעלמא, זכי ליה חיים זכי
לאתחדא באילנא דחיי. והשתא שלטא אילנא
דמוחתא סטרא דרע על האלמנה דאנת פקרת למיין
לי. בגין כה הרעות (למה הרעות).

וְאֵת תִּמְאָדָר עַל אֶתְעֶבֶד לְבֵר נְשׁ מַעַם קָדְשָׁא
בָּרֵיךְ הוּא. תא חזי, בזמנא דבר נש אויל
ליימינא, נטירו דקדשא בריך הוא תדריך לגביה, ולא
יביל סטרא אהרא לשולטאה עלייה. והאי רע
אתביביא קפיה, ולא יビル לשולטאה. וכיון דנטירא
דקדשא בריך הוא את עברא מפיה, בגין (דף רט ע"א)
דאיהו אתדקבק ברע, כדיין ההוא רע, כיון דחמי
דלאו עמייה נטירא, כדיין שליט עלייה, ואתי לשיטאה
לייה, וכדיין אתהיב ליה רשות, וגטיל נשמתיה.

עוברת מפה, משומם שהוא נדבק ברע, או אותו הרע, כיון שהרעה שMRIה, אז
שולט עליו ובא להשמיד אותו, אז נתנת לו רשות לנוטל את נשמו.

מֹשֶׁה אָמַר לְמִהֱרָתָה, דָאַתֵּה בַּיְתָךְ רְשָׁוֹת
לְסֻטָּרָא דָרָע, לְמִשְׁלָט עַלְיָהוּ דִישְׂרָאֵל,
לְמַהְיוֹ בְשֻׁבּוֹדָא דִילִיה. דָבָר אַחֲר לְמִהֱרָתָה,
דְּחַמָּא בְמִהֱרָתָה מְנַהּוֹן דְהָוּ מְתַיּוֹן, וְאַתְּמַסְרוּ בְסֻטָּרָא
דָרָע.

תָא חַיּוֹ, בְשֻׁעַתָא דְטוֹב אַתְעַר, דָאַיְהוּ יְמִינָא, כָל
 חִידָו, וְכָל טִיבוֹ, וְכָל בְּרַכָּאָן מִשְׁתְּכַחֵן, וְכָל
 בְּחַשָּׁאי אַיְהוּ, בְמִהֱרָתָה דָאַוקְמוֹה, דָאַמְרִי בְרוֹךְ שֵׁם
 כְבוֹד מְלָכָתוֹ לְעוֹלָם וְעַד בְּחַשָּׁאי, וְרוֹא דָא בְגַיִן (ס"א
 דָהָא אַיְהוּ יְהִקָּא) דָאַיְהוּ פְּרִין יְחִידָא כְּדִקָּא חַיּוֹ.

וְזֹה הַסּוֹד, מִשּׁוּם [שָׁחוֹר יְהָוָה] שָׁאוֹ הַיְאָה הַיְהָוָה כְּרָאוֹי.

בַיּוֹם הַשְׁבָת, בְּסֻעַדָה הַשְׁנִיה כְתוּב אָז תַּתְעִנָג עַל ה'. עַל ה' וְדָאי. שָׁאוֹתָה שָׁעה נְגַלָה
 הַעֲמֵיק הַקָדוֹש, וְכָל הַעוֹלָמוֹת בְשִׁמְחָה, וְהַשְׁלָמוֹת וְהַחֲדּוֹה שֶׁל הַעֲתִיק אָנוּ עֹשִׁים, וְזֹה
 סְעֻדָתָהוּ וְדָאי.

ספר אור הוחר (עמוד 119)

וְהַעֲנִין הוּא, דְהַנֶּה תֹורָה שַׁפְכַּת נְקָרָא עַז הַחִימִים, לְפִי שְׁילָא נְתַלְבָשָׂה בְלִבְשִׁים גְּשָׁמִים כָל כֶּךָ
 (לְחַיּוֹתָה מִבְּחִינָת זָעֵר אַנְפִין) וְנָרְגַשׁ בָהּ הָאָרָה הַאֱלֵקי כֹו' בְּגַזְפָר לְעַל פָּרָק י"א, וְכָל שְׁבָנו בְּפְנִימִוֹת
 הַתּוֹרָה שֶׁלָא נְתַלְבָשָׂה בְלִבְשִׁים גְּשָׁמִים, שְׁהִרְיָה הִיא מִדְבָּרָת מְעַנְנִים רַוְחָנִים בְּסֶדר הַהַשְׁתְּלִשּׁוֹת
 וּבְעַנְנִי אַלְקָות וּבְכָלָל, וְגַם הַשְׁכֵל וְהַשְׁגָה בְּהָרִי הַוָּא הַשְׁבָה רַוְחָנִית וְנָרְגַשׁ בָהּ הָאָרָה הַאֱלֵקי, וְכָל
 עַנְנִיהָ הַוָּא לִידָע אֶת הַשֵּׁם וְלִבְאָא לְדִי אַחֲבָה וְירָאָה, וּכְמוֹ שַׁפְכַּת הַשְׁלִיחָה בְמִפְּכַת שְׁבָועֹת שֶׁלָוּ (דָף
 קְפָנָן) בְעַנְנָן לִמְוד הַתּוֹרָה לְשָׁמָה, וַיְהָיָה לְשׁוֹנוֹ: וּדְבָרִי תֹורָה שְׁהָם מְעַנְנִי תְקִירָות וִידְיעָות וְהַשְׁגָות
 יְלִמְדָס בְּשִׁבְיָל שִׁידָע שְׁמוֹ תְּבִרֵךְ וּנְרַחֲנוּ וּמְסִתְרֵי מְצֹוֹתָיו וְאוֹתָהָהּ לְבָבוֹ לְרָאָה אָתוֹ וְלְאַחֲבָה
 אָתוֹת, וַיְהָיָה שָׁפִים בְּבִרְכַת אַחֲבָה רַבָּה וְהָאָרָה עַנְנִיו בְּתוֹרָתָךְ וְדִבְקָע לְבָנוֹ בְמְצֹוֹתָיךְ וְיַחַד לְבָבָנוֹ לְאַחֲבָה
 וְלְיַרְאָה אֶת שְׁמֶךָ, עַד בָּאָן לְשׁוֹנוֹ.

וּבְפִרְטָה בְתוֹרָת הַבָּעֵל שֵׁם טוֹב וּכְרוֹנוֹ לְבִרְכָה אֲשֶׁר הַנְּחִילוּנוּ אֲבּוֹתֵינוּ רְבוּתֵינוּ קָדוֹשִׁים נְשִׁמְתָם עָדוֹ
 וּכְרוֹנוּם לְבִרְכָה, הַמְגַלִּים וּמְבָאָרִים גְּדַלָת וּרְוָמִימָה שֵׁם וְכָל עַנְנִי אַלְקָות הַמְבָאִים לְדִי אַחֲבָה וְירָאָה
 וּמְלִמְדָנוּ לְדִיעָת אֶת הַשֵּׁם וְאַיךְ לְעַבְדוּ יְתִבְרֹךְ בְּאַחֲבָה וְירָאָה בְּדִבְעַשׂ וְהַדְרִיכִים הַמְבָאִים לְיהָה, וּכְמוֹ
 שַׁפְכַּת בְּאֶגֶּרֶת הַקָּדֵש בְּקוֹנִיטָרָס אַחֲרָוּ דְבָוָר הַמְתִחְלֵל לְהַבִּין מִהַּשְׁבַּת בְּפִרְיָה עַז חִים וַיְהָיָה לְשׁוֹנוֹ אַלְאָ
 שִׁידְיוֹת הַמְצִיאוֹת מִהַהַשְׁתְּלִשּׁוֹת הָיאָ גַם בְּנֵי מִצְוָה רַבָּה וּנְשִׁגְבָה וְאַדְרָבָה עֹזֶלה עַל כָּלָנה בְמַוְתָּא
 שָׁנָאָמָר וַיַּדְעָת הַיּוֹם כֵי דָע אַלְקָיו אַבְיךָ כֵי וּמְבָאָה לְלִב שְׁלָם כֵי שָׁהָא הַעֲקָר כֵי עַד בָּאָן לְשׁוֹנוֹ
 וּכְנוּ.

מֹשֶׁה אָמַר לְמִהֱרָתָה, שְׁנַתְנָה רְשָׁוֹת לְצָד הַרְעָתָה
 לְשִׁלְטָת עַל יִשְׂרָאֵל, לְהִיּוֹת
 בְשִׁעְבּוֹד שֶׁלוֹ. דָבָר אַחֲר
 לְמִהֱרָתָה - שְׁרָאָה כִּמְהָ
 מֵהָם שְׁהִיוֹ מַתִּים וּגְמִסְרוֹ
 לְצָד הַרְעָתָה.

מקור המאמר בזוהר פרשת ויגש דף ריא ע"ב
מדה כנגד מדה

בָּא רַאֲהָ מָה כְּתֻובָה, וַיְבָרֶךְ
יַעֲקֹב אֶת פְּרֻעָה. אָמַר רַבִּי
יְוֹסֵי, פְּרֻעָה, אָפָּה עַל גַּב
שְׁבָאָרוּהוּ בָּסָוד אַחֲרָ, סָמֵךְ
שָׁטוֹמָכִים בְּעוֹלָם.

אָבָל בָּא רַאֲהָ, (שיר א') לְסָסְתִּי
בְּרַכְבֵּי פְּרֻעָה דְּמִיתִיךְ רַעִיתִי.
בָּא רַאֲהָ, יִשְׁמְרָכְבּוֹת
לְשָׁמָאל בָּסָוד שֶׁל הַצָּדֶקָה,
הַאֲחֵר, וַיִּשְׁמְרָכְבּוֹת לִימִינָה,
בָּסָוד שֶׁל לְמַעַלָּה שֶׁל קָדְשָׁה,
וְאֱלֹהָה כְּנֶגֶד אֱלֹהָה. אֱלֹהָה שֶׁל
רְחִמִּים, וְאֱלֹהָה שֶׁל דִין.

וְכַשְּׁהַקְדּוֹשׁ בָּרוּךְ הָנָא
עָשָׂה דִין בְּמִצְרָיִם, כֹּל הַדִּין
שְׁעָשָׂה, בָּאוֹתָה צֹרָה, שְׁהָם
הַמְּרַכְבּוֹת מִמְשָׁ, וּכְמוֹ שֶׁל
אָתוֹ הַצָּדֶקָה מִמְשָׁ. מָה אָתוֹ
הַצָּדֶקָה [מִמְשָׁ] הַזָּרֶג וּמוֹצִיאָ
נְשָׁמוֹת, כֹּה הַקְדּוֹשׁ בָּרוּךְ
הָוּא עֹשֶׂה כָּאָתוֹתָה צֹרָה
מִמְשָׁ, שְׁכַתּוֹב (שמות י) וַיַּהַרְגֵּ
הָיָה כָּל בְּכוֹר, וְכֹן כָּל מִצְרָיִם
בָּאָתוֹתָה צֹרָה מִמְשָׁ. וּמְשׁוּם
כֹּה דְּמִיתִיךְ רַעִיתִי, כְּמוֹ שָׁלָה
מִמְשָׁ לְהַרְגֵּג, שְׁכַתּוֹב כִּי אֲנִי הָיָה אָנִי הָוּא וְלֹא אַחֲרָ. וְלֹעֲתִיד לְבָא מָה כְּתֻובָה? (ישעיה סג) מַיְזָה
בָּא מְאֹדָם חַמוֹץ בְּגָדִים מִבְּצָרָה וְגֹו.

תָּא חִזֵּי, מָה כְּתֻבָה, וַיְבָרֶךְ יַעֲקֹב אֶת פְּרֻעָה, אָמַר
רַבִּי יוֹסֵי, פְּרֻעָה אָפָּה עַל גַּב דְּאוֹקָמוֹה בְּרַזְאָ
אַחֲרָא, סָמֵךְ דָּקָא סְמִכִּינוֹ בְּעַלְמָא.

אָבָל תָּא חִזֵּי, (שיר השירים א) לְסָסְתִּי בְּרַכְבֵּי פְּרֻעָה
דְּמִיתִיךְ רַעִיתִי, תָּא חִזֵּי, אַתְּ רַתִּיכִין
לְשָׁמָאלָא בְּרַזְאָ דְּסֶטֶרֶא אַחֲרָא, וְאַתְּ רַתִּיכִין לִימִינָה
בְּרַזְאָ דְּלַעַילָא דְּקִדְשָׁה, וְאַלְיאָן לְקַבֵּל אַלְיאָן. אַלְיאָן
דְּרַחְמִי וְאַלְיאָן דְּדִינָה.

וּבְרִ קָדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא עָבֵד דִינָא בְּמִצְרָאי, כֹּל דִינָא
דְּעָבֵיד, בְּהָוָא גַוְונָא דְאַינָוּן רַתִּיכִין מִמְשָׁ,
וּבְגַוְונָא דִילְיָה דְהָוָא סֶטֶרֶא מִמְשָׁ. מָה הָהָוָא
סֶטֶרֶא (מִפְשָׁ) קְטִיל וְאַפִּיק נְשָׁמְתָין, אַוְפָ קָדְשָׁא בָּרוּךְ
הָוָא עָבֵיד בְּהָוָא גַוְונָא מִמְשָׁ. דְּכַתִּיב, (שמות יג) וַיַּהַרגֵּ
הָיָה כָּל בְּכֹור, וְכֹן כָּל בְּמִצְרָיִם, בְּהָוָא גַוְונָא מִמְשָׁ.
וּבְגַיְן כֹּה דְּמִיתִיךְ רַעִיתִי, בְּגַוְונָא דִילָה מִמְשָׁ לְקַטְלָא.
דְּכַתִּיב, כִּי אֲנִי הָיָה אֲנִי הָוָא וְלֹא אַחֲרָ. וּלְזִמְנָא דָאַתִּי
מָה כְּתֻבָה, (ישעיה סג) מַיְזָה בָּא מְאֹדָם חַמוֹץ בְּגָדִים
מִבְּצָרָה וְגֹו.

מִמְשָׁ לְהַרְגֵּג, שְׁכַתּוֹב כִּי אֲנִי הָיָה אֲנִי הָוָא וְלֹא אַחֲרָ. וְלֹעֲתִיד לְבָא מָה כְּתֻובָה? (ישעיה סג)
בָּא מְאֹדָם חַמוֹץ בְּגָדִים מִבְּצָרָה וְגֹו

תא חוץ, מה כתיב, ושב יישראלי בארץ מצרים בארץ גוון ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד. ויאחזו בה, אחסנה עלמין. ויאחזו בה, דהא להז אתי, כמה דאויקמות. (דיא לא אמר רבי יוסי) ויפרו וירבו מאד, ודאי, דהא צערא לא שראת בהו, וקימוי בתפנוקי עלמא, ובגין כה ויפרו וירבו מאד. ברוך יי לעולם אמן ואמן:

ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

בא ראה מה כתוב. ושב יישראלי בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד. ויאחזו בה - ירשת עולם. ויאחזו בה - שחרי להם ראייה, כמו שבארות. (אמר רבי יוסי) ויפרו וירבו מאד, ודאי, שחרי הצער לא שרה בהם עצמד בתקנוקי העולם, ומשום כה ויפרו וירבו מאד.

ספר אור הזוהר (עמוד 120)

י) מטר ומוצאה לנחלות זאת ה학מה - חובת מצוה וחובת חובה הוא למד פנימיות התורה והיא מצוה הרבה ונשא

ולבן פנימיות התורה היא בחינת עצ הימים שהוא אלקות והוא המביאה לב שלם הינו לאהבה ויראה שהוא העקר בכל עסוק התורה וームאותכו ומשום זה נתגלה עקר פנימיות התורה בדורות האחוריים דוקא וכן שכתב באגרת הקידש סימן כ"י הנזכר לעיל בשם האר"י זכרונו לברכה דרכא בדורות אלו האחוריים מטר ומוצאה לנחלות זאת ה학מה כי דורות הראשונים לא היו עריכים לזה כי היו צדיקים גמורים ומצד עצם מעלה נשמהם שהיו מדרגות גבוהות היה בהם ויראה אמתית ולמדו תורה לשם ולא היה נازך להם גלי פנימיות התורה וכבוד אלקים הסתר דבר וכו' אבל בדורות האחוריים שאינם נשומות נשות כל בך ונתמעטו הלבבות וכו' לאות מצוה לנחלות וכו' ודור אחר דור מבירה יותר ענן התגילות פנימיות התורה לדע את השם ושיהיה בחינת אהבה ויראה וכו' כי מפני ירידת מרגנית הנשימות וההתגנשות ביוטר ורבוי הгалומות והסתלים וכו' גם תופשי תורה לא היו יודעים את השם וממילא לא היה אהבה ויראה באמת כי אהבה ויראה תלוי בידיעה והשנות אלקות דוקא כי איך יאהב מה שלא ידע וכמו כן ביראה וכו' ולזאת בחסר השם עליינו גלה לנו את ספר הזוהר אשר נتعلם אחר פטירת הרבי שמואן בן יהאי עליו השלום להתגלה בדורות האחוריים וכמו שאמר בתקוני הזוהר וכמה בני נשא יתפרנסו לתחא מהאי חבורא דילך בדרך בתראה בסוף יומיא וכו'.

ndo אחר דור גלה לנו בחסדו ותברך אור פנימיות תורה על ידי עבדיו הנאים וכו', ולבן מצוה וחובת על כל אחד ואחד למד פנימיות התורה ואם הייתה כי עקר ענן הלמוד הוא בהלכות אסור והתר טמא וטהרה וכו' כדי לבר בוראים וכמו שכתב באגרת הקידש סימן כ"י הנזכר לעיל ובפרק הפתחיל להבין מה שכתב בפרי עץ חיים דצrik להרבות בלמוד כל התרין'ג וקימין בפועל ממש במחשכה דבר ומעשה שהן בראיה יצירה עשויה לבר בוראין אשר שם וכו', מכל מקום חובת מצוה וחובת חובה הוא למד גם בן פנימיות התורה כמו שכתב באגרת הקידש שם שהוא הרבה ונשא ואדרבה עולה על כלנה וכו'.

מקור המאמר בזוהר פרשת יתרו דף ע"א
שבת מקור הברכה

זכור את יום השבת לקדשו.
רבי יצחק אמר, כתוב (שם א)
ויברך אליהם את יום
השביעי, וכותב במנן (שם ט)
ששנת ימים תלקתו וביום
השביעי שבת לא יהיה בו.
כיוון שלא נמצא בו מזונות,
איזו ברכה נמצאת בו?

אלא כה שנינו, כל הברכות
שלמעלה ושלמטה תלויות
ביום השביעי. וشنינו, למה
לא נמצא מן ביום השביעי?
מושם שםותו יום
מתברכים כל ששת הימים
העלונים, וכל אחד ואחד
נותן מזונו למטה, כל אחד
ביומו, מאותה ברכה
שמתברכים ביום השביעי.

ומושם כה, מי שהוא
בדרגת האמונה, צריך לסדר
שולחן ולתקו סעודה בלבד
שבת כדי שתברך שלנונו
כל אותם ששה ימים, שברי
באותו זמן מזדמנות הברכה
להתברך כל ששת ימי
השבת, והברכה לא נמצאת
בשולחן ריק, ועל כה צריך לסדר שלנונו בערב שבת בלחמים ומזונות. רבי יצחק אמר,

זכור את יום השבת לקדשו. (שםות כ) רבי יצחק אמר, כתיב (שםות כ) ויברך אליהם את יום
השביעי, וכתיב במנן (שםות ט) ששנת ימים תלקתו
וביום השביעי שבת לא יהיה בו. כיוון שלא
נשתחבה בית מזוני, מה ברכתא אשתחבה ביתה.

אלא כי תאנא, כל ברכאנן דלעילא ותתא,
ביומא שביעאה תלין. ותאנא, אמאי לא
נשתחבה מנא ביומא שביעאה, מושם דההוא
יומא, מתרברכאנן מיניה כל שיתה يومין עלאין, וכל
חר וחד יהיב מזוניה לחתא, כל חד ביוםוי,
מה היא ברכה דמתרברכאנן ביומא שביעאה.

ובגיני כה, מאן דאיهو בדרא דמהימנותא, בעי
למסדרא פתורה, ולאתקנא סעדתא
בליליא דשבתא, בגין דיתברך פתורה, כל איפון
שיתה يومין, זהה בא בהוא ומנא, אוזמן ברכה,
לאתברכא כל שיתה يومין דשבתא, וברכתא לא
נשתחבה בפთורה ריקניתא. ועל כה, בעי למסדרא
פתורה בליליא דשבתא, בנחמי ובמזוני. רבי
 יצחק אמר, אפילו ביומא דשבתא גמי.
בשולחן ריק, ועל כה צריך לסדר שלנונו בערב שבת בלחמים ומזונות.
אפילו ביום השבת גם.

מקור המאמר בזוהר פרשות יתרו דף ח' ע"ב

בַּיּוֹם דְּשֶׁבֶתָּא, בְּסֻעָדָתָא תְּנִינָא, כְּתִיב (ישעיה נה)
או תְּתַעֲגֵג עַל יְיָ. עַל יְיָ וְדָאי. דְּהָהִיא
שְׁעַתָּא אַתְגַלְיָא עַתִּיקָא קְדִישָא, וּכְלָהו עַלְמִין
בְּחִדּוֹתָא, וּשְׁלִימָיו וְחִדּוֹתָא דְעַתִּיקָא עַבְדִיָנוּ,
וְסֻעָדָתָא דִילִיה הָוָא וְדָאי.

בְּסֻעָדָתָא תְּלִיתָה דְשֶׁבֶתָא, כְּתִיב וְהַאֲכַלְתִיךְ
נְחַלָת יַעֲקֹב אָבִיךְ. דָא הִיא סֻעָדָתָא
דוֹעֵיר אָפִין, דְהָוִי בְשִׁלְיָמוֹתָא. וּכְלָהו שִׁירָא יוֹמִין,
מִהָהִיא שְׁלִימָיו מִתְבָרְכוּן. וּבְעֵי בָר נְשׁ לְמַחְדִי
בְּסֻעָדָתָה, וְלֹא שְׁלָמָא אַלְין סֻעָדָתִי, דָאִין
סֻעָדָתִי מִהִימָנוֹתָא שְׁלִימָתָא, דִזְרָעָא קְדִישָא
דִיְשָׁרָאֵל, דִי מִהִימָנוֹתָא עַלְאָה, דָהָא דִילְהָוָן הָיָא,
וְלֹא דַעֲמִין עַזְבִּי עַבּוֹדָת כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת. וּבְגִינִי
כֵך אָמֶר, (שמות לא) בְּגִינִי וּבְגִינִי בְּגִינִי יִשְׁرָאֵל.

תָא חַי, בְּסֻעָדָתִי אַלְין, אַשְׁתָמֹדָעָן יִשְׁרָאֵל,
דָאִין בְּגִינִי מַלְפָא. דָאִין מַהְיכָלָא
דַמְלָפָא, דָאִין בְּגִינִי מִהִימָנוֹתָא, וּמְאָן דְפָגִים
חַד סֻעָדָתָא מַנְיָהוּ, אַחֲרֵי פְגִימָתָא לְעַילָא,

נְזָעִים יִשְׁרָאֵל שְׁהָם בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְשְׁהָם בְּנֵי הַאמֹנָה, וְמַי שְׁפָוגָם סֻעָדָה
אַחַת מֵהֶם, מִרְאָה אֶת עַצְמוֹ שְׁאַינוּ מַבְנֵי הַמֶּלֶךְ הַעֲלִyon, שְׁאַינוּ מַבְנֵי

בַּיּוֹם הַשְׁבָט, בְּסֻעָדָה
הַשְׁנִיה כְּתִוב אוֹתְתָעֲגֵג עַל
הָ. עַל הָ וְדָאי. שְׁאַוְתָה
שְׁעָה נְגַלָה הַעֲתִיק הַקָדָשׁ,
וְכָל הַעוֹלָמוֹת בְשִׁמְחָה,
וְהַשְׁלִimoת וְהַחֲדָה שֶׁל
הַעֲתִיק אָנוּ עוֹשִׁים, וּזְהָי
סֻעָדָתוֹ וְדָאי.

בְּסֻעָדָה הַשְׁלִישִׁית שֶׁל
שְׁבָט כְּתִוב וְהַאֲכַלְתִיךְ נְחַלָת
יַעֲקֹב אָבִיךְ. זֹהִי הַסֻּעָדָה
שֶׁל זְעִיר אַנְפִין שַׁהְוָא
בְשִׁלְמוֹת. וְכָל שְׁשָׁת הַיָּמִים
מִאַוְתָה שְׁלִimoת מִתְבָרְכִים.
וְצִרְיךְ אָדָם לְשָׁמַח בְּסֻעָדָתוֹ
וְלַהֲשִׁlim הַסֻּעָדּות הַלְלוּ,
שְׁהָנוּ סֻעָdot הַאֲמֹנוֹה
הַשְׁלִמה שֶׁל זָרָע קָדוֹש שֶׁל
יִשְׁרָאֵל, שַׁהְאָמֹנוֹה הַעֲלִyonה
הָיָא שְׁלָהָם וְלֹא שֶׁל עַמִּים
עַזְבִּי עַבּוֹדָת כּוֹכְבִים
וּמַזְלוֹת. וּמְשׁוּם כֵך אָמֶר,
(שמות לא) בְּגִינִי וּבְגִינִי בְּגִינִי
יִשְׁרָאֵל.

בָא וּרְאָה, בְּסֻעָdot הַלְלוּ
וְנְזָעִים יִשְׁרָאֵל שְׁהָם בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְשְׁהָם בְּנֵי הַאמֹנָה, וְמַי שְׁפָוגָם סֻעָדָה
אַחַת מֵהֶם, מִרְאָה פָגָם לְמַעַלָה, וּמִרְאָה אֶת עַצְמוֹ שְׁאַינוּ מַבְנֵי הַמֶּלֶךְ הַעֲלִyon, שְׁאַינוּ מַבְנֵי

היכל המלך, ושאינו מזרע קדוש של ישראל, ונוחנים עליו חמר של שלשה דברים - דין הגיהנום וכו'.

ובא ראה, בכל שאר הימים והחגים ציריך אדם לשמה ולשם את העניים, ואם הוא שמה לבודו ולא נוthen לעניים - ענסו רב, שחרי לבודו שמה, ולא נוthen שמה לאחר. עליו כתוב (מלachi ב) וזריתני פֶרְשׁ על פניכם פֶרְשׁ חגייכם. ואם הוא שמה בשבת, אף על גב שלא נוthen לאחר - לא נוחנים עליו ענש כבשאר הימים והחגים, שכתוב פֶרְשׁ חגייכם. אמר פֶרְשׁ חגייכם, ולא פֶרְשׁ שבתכם. וכותב (ישעה א) חדשיכם ומועדייכם שנאה נפשי. ואלו שבת לא אמר.

ומশום כך כתוב ביני ובין בני ישראל. ומשם שכל האמונה נמצאת בשבת, נוחנים לאדם נשמה אחרת, נשמה עלינה, נשמה שכל השלמות בה, בוגמת העולם הבא. ומשם כך נקראת שבת. מה זה שבת? שם של הקדוש ברוך הוא, שם שהוא שלם מכל צדדי.

ואחוי גָּרְמִיה דָּלוֹ מַבְנֵי מַלְכָא עַלְאָה הוּא, דָּלוֹ מַבְנֵי הַיכָּלָא דַמְלָכָא הוּא דָלוֹ מַזְרָעָא קָדִישָׁא דִיּוֹרְאָל הוּא. ויהבין עלייה חומרא רתלה מלין, דינא רגיהם וגוי.

וთא חוי, בבלחו שאר ז מגין וחגין, בעי בר נש לחדוי, ולמחדרי למסבני. ואי הוא חדוי בלחוודי חדוי, ולא יהיב למסבני, עונשיה סגי, דהא (מלacci ב) זוריתי פֶרְשׁ על פניכם פֶרְשׁ חגייכם. ואי איהו בשפתא חדוי, אף על גב דלא יהיב לאחרא, לא יהבין עלייה עונשא, כשאר ז מגין וחגין, דכתיב פֶרְשׁ חגייכם. פֶרְשׁ חגייכם קאמער, ולא פֶרְשׁ שבתכם. וכתיב (ישעה א) חדשיכם ומועדייכם שנאה נפשי. ואלו שבת לא קאמער.

ובגינוי כך כתיב, בינוי ובין בני ישראל. ומשם דכל מהימנותא אשתקה בשפתא, יהבין ליה לרבר נש נשמתא אחרא, נשמתא עלה, נשמתא דכל שלימו בה, בדיגמא דעלמא דאתני. ובגינוי כך אקרי שבת. מהו שבת. שמא דקידשא בריך הוא. שמא דאייה שלים מכל סטרוי. הבה. ומשם כך נקראת שבת. מה זה שבת? שם של הקדוש ברוך הוא, שם שהוא שלם מכל צדדי.

אמר רבי יוסף, ודע כי כך הוא. ווי ליה לבר נש,
دلוא אשלים חדרותא דמלכא קדיישא. ומאן
חרזרותא דיליה. אלין תלת סעודתי מהימנותא.
סעודתי דאברהם יצחק ויעקב כלין בהו. וכלהו
חו על חדו מהימנותא שלימותא, מכל טרו.

האנא, בהדין יומא מתעטרו אבהו, וכל בגין
ינזין, מה דלאו הבי בכל שאר חgin
וימני. בהדין יומא, חייביא דגיהם נייחין. בהדין
יומא, כל דיגין אתכפיין, ולא מתערין בעלמא.
בhedin יומא אוריתא מתעטרא בעטראי שלימים.
בזה כל הדינים נכפים ולא מתעטרים בעולם. ביום זהה התורה מתעטרת בעטרות שלמות.

אמר רבי יוסף, ודע כי הוא.
אויל לאדם שלא משלים את
שמחה המליך הקדוש. ומהי
שמחתו? אילו שלש הסעודות
של האמונה, סעודות
שאברהם יצחק ויעקב
כלולים בהם, וכלם שמחה
על שמחה, אמונה שלמה
מכל צדדי.

שנינו, ביום זהה מתעטרים
הآבות, וכל הבנים יונקים,
מה שאין כן בכל שאר
הזמנים והזמנים. ביום זהה
רשעי הגהנים נחים. ביום
זה כל הדינים נכפים ולא מתעטרים בעטרות שלמות.

ספר אור הזהר (עמוד 121)

יח) מי שאינו לומד פנימיות התורה הרי הוא מתחיב בנטשׁוּ

ומי שאינו לומד פנימיות התורה הרי הוא מתחיב בנטשׁוּ כי גם בעסק התורה יפל הנופל כו' בנויר
 לעיל באך ולא זו בלבד שלא יברר ברורים אדרבא כו' וכן שאמר מי שאינו רוצה בלמוד הזה כי
 אם בלמוד הנגלה בלבד הרי הוא מתחבק באתר דמותא כו' וכן שכתב בהר דוויי שהובא לעיל
 שرك בה ועל ידה יוכה לאור החיים כי היא בוחינת עץ החיים ועל ידה יבוא לידי אהבה וירא
 וכי ברם בעסק תורה לברר ברורים לעלות נפשו ומקור נפשו ולhidon ביהודה יתברך כו' וזה גם כן
 מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה וכלו פת במלח כו' במלח דוקא שהיא פנימיות התורה בנויר
 לעיל פרק ד': קצר, וסביר אשר עץ החיים הוא פנימיות התורה שלא נתלבשה בלבושים גשמיים
 ונעננה לידע את השם ויראה לאהבה ויראה בערך נתגלתה בדורות האחرون שיראה מדרגות
 הנשומות ונתרבו ההצלחות מי שאינה למדה מתחיב בנטשׁוּ וכל שפכו הממוא בלמוד זה.

(קונטרא עץ החיים פרק יט)

יט) **בלא פנימיות התורה יבשה בלי אור וחיות כו' כי החיות היא פנימיות התורה**
והנה בלבד מה שנטבר לעיל פרק יג בהכרח למד פנימיות התורה לפי שהוא היא המביאה לירוי
אהבה וירא ההנה יש בו עד דבר מה שמוועילה ללמד הנגלה כי פנימיות התורה היא בנשמה
לחיצונות התורה וכמו שאמר בהר פרשת בראשית (דף כו) על פסוק ומשם יפריד והיה לארכעה
בגיהוז' כו' ודא ודא איה רמז כו' תליתה עאל בחרק'ל חד קל ורא ליינא חרידא קלא לדרשא.
רביעאה עאל בפר'ת דאיה מוחא כו' בון זומא ובון עזאי דעאלו בקליפון דאוריתא הו לקאון בהז.
רבי עקיבא (פקודי רנד). דעאל במוחא אמר ביה דעאל בשלם ונטק בשלם.

(ופירוש המקבש מלך בקהלפני דאוריתא בפשט הלכות ודרשות רבי עקיבא עאל במוחא הם סודות התורה ויבכו כו' יצע
 שם) וצע שם בזוהר כל המאמר ועוד שם (דף כו): סיום המאמר היגבר לעיל ומה שאמר על פסוק ותקה היה אלהים את הארץ כו'